

ARLON

Voor de verandering blijven we nog eens in eigen land. Om 7.30 u komen Patrick en Marijntje me ophalen voor het B-tornooi te Aarlen, alwaar Ilse in de –57 kampt. Hier begint haar voorbereiding voor de World Cups en het Europees Kampioenschap. Het resultaat is ondergeschikt, het gaat hier dus om de wedstrijden te analyseren en de techniek nog wat bij te schaven waar nodig, zoals Olivier ons meldde.

Neen Patrick, je rijdt niet via Luik naar Aarlen, korter is via Namen, Marche en vroeger via Bastogne naar Aarlen (ik ben in die streek vijftien jaar met vakantie geweest dus ik ken mijn weg daar). Ze wisten dat we gingen komen en vermits de kampen begonnen om 9.30 u, hebben ze maar een autosnelweg aangelegd rechtstreeks van Marche naar Aarlen, brave mensen die Walen. Op meerdere plaatsen hadden de Ardennen hun wit jasje aangetrokken, we genoten dan ook van het winterlandschap. De baan lag er goed bij, een beetje te goed, we staan op de foto tegen 150 km/u, hopelijk is die foto mislukt, want we konden er niet mee lachen. Er staan misschien maar tien flitspalen in heel Wallonië, maar ik heb het al gezegd hé, ze wisten dat we kwamen, zo braaf zijn ze dan ook weer niet.

We nemen de juiste afslag en volgen de bordjes richting treinstation. Op een rond punt gekomen zien we een bordje links naar de sporthal, doch er hangt een kaartje onder met judo en een pijl naar rechts. Gaan we op tijd komen...NON. Hier zit Joelle Milquet voor iets tussen. Gelukkig is Aarlen niet al te groot, we vragen de weg, komen terug aan het rond punt, gaan naar links en voor alle veiligheid vragen we nogmaals de weg aan een plaatselijke schone (de sporthal lag slechts 200 m verder doch een mens moet zijn talen ook wat bijschaven nietwaar?)

Onze vierde man, namelijk Oswald, Ilse supporter in hart en nieren, is al ter plaatse, we kunnen kaarten. We zullen maar eerst een koffie drinken. Ha, daar is ons Ilse, ze ziet er goed uit, wel wat moe doch dat zal wel normaal zijn na de stages in Japan, Polen en Oostenrijk. De kampen in de –57 kg starten rond 12.00 u, we hebben dus nog tijd genoeg om de overige deelnemers gade te slaan. Er zijn judoka's uit USA, Cuba, Frankrijk, Duitsland, Engeland, Litouwen, Japan, Nederland, Mexico en al de anderen die ik nog vergeten ben. Aarlen geldt dus wel als een sterk tornooi gezien de vele deelnemers. De meesten bereiden zich voor op de tornooien van Parijs en Hamburg.

Rond de middag starten de wedstrijden in de –57, eerst worden de poules (voorrondes) afgewerkt. Er zijn elf reeksen met elk drie tot vier deelnemers waarvan de eerste twee zich plaatsen voor de zesentiende finales. Met dit systeem heeft men de zekerheid om twee- tot driemaal te kampen. De tegenstandsters van Ilse zijn Lisa Roux uit Frankrijk (ter informatie: iemand met zwart haar, zeker geen rosse zoals haar naam doet vermoeden) en Ester Drother uit Duitsland. Een Oostenrijkse kwam niet opdagen. (nadat ze hoorde dat ze tegen Ilse Heylen moest vechten zeker???)

De eerste kamp is tegen Roux. De gevechten zijn anders dan in de categorie –52. Het gaat er wat stroever aan toe, niet het flitsende judo dat we normaal zien. Het is ook niet makkelijk vechten voor Ilse, daar haar tegenstrevers meestal groter zijn. Oei, per ongeluk een vuist in het linkeroog van de Franse, Sugar Jackson zou er jaloers van worden. Allez, zo erg was het ook weer niet en er zal wel wat komedie bij geweest zijn. Na een half minuutje wordt de kamp voortgezet, nu dat rechteroog zeker, sorry we houden het sportief, doch lang duurt het niet meer. De Franse komt in een houdgreep te zitten en als je bij Ilse in een houdgreep zit, kom je er niet meer uit, zo simpel is dat.

Op naar de volgende kamp, tegen de Duitse. Van gestalte zijn ze gelijk, doch de Duitse is eerder een blokje beton. Ilse begint aan het sloopwerk, ze is veel heviger dan in haar eerste kamp. Dit resulteert als vlug in een wazari (hoewel even goed ippon kon gegeven worden). Met een prachtige beweging scoort Ilse al vlug een tweede wazari. Voor zij die niet veel van judo kennen maken we volgende rekensom: wazari + wazari = ippon.

In de volgende ronde komt ze uit tegen de Engelse Gemma Howell, dat zal wat anders worden. Ze is een kop groter dan Ilse en haar armen zijn langer, zodat het voor Ilse moeilijker is om een worp "in te komen". Ilse vertelt me later dat de judoka's in de –57 een afwachtende houding aannemen om dan in één keer met alle kracht hun worp uit te voeren. Zo geschiedt dan ook, doch Ilse kan het gevaar afwenden. Ze weet nu welke de favoriete worp van de Engelse is, Ilse komt beter in de wedstrijd vangt

een aanval goed op, doch een beetje te goed, want ze gaat over de rug van de Engelse en Ilse komt spijtig genoeg op haar rug terecht. Ippon voor Howell na meer dan vier minuten vechten. Voor de toeschouwers was deze worp wel een akelig zicht, zeker niet bevorderlijk voor het schoudergewricht en de armspieren. Doch Ilse blijft gelukkig blessurevrij wat ook zeer voornaam is voor de opbouw naar het E.K. en de O.S.

Nu nog wachten of de Engelse de volgende ronde doorgaat. Na een kamp van bijna tien minuten verliest ze echter van een Duitse, zodat Ilse geen herkansing krijgt. Gelukkig waren er geen dubbele herkansingen, anders hadden we er misschien nog gezeten. Alvorens afscheid te nemen praten we nog wat na samen met Ilse en Olivier. Twee uurtjes later komen we zonder noemenswaardige voorvallen thuis veilig aan. Zoals Ilse bereiden de supporters zich ook al voor, we zijn al met veertien voor het E.K.

Lissabon here we come!!

Met sportieve groeten
Guy